

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Koláře a soudkyň JUDr. Marie Korbelové a JUDr. Heleny Papouškové v právní věci

žalobce: **Teplárna České Budějovice, a.s.**, IČO: 60826835,
se sídlem Novohradská 398/32, 370 01 České Budějovice,
zastoupený JUDr. Annou Dvořákovou,
advokátkou v Českých Budějovicích, Krajinská 31, 370 01

proti
žalovanému: **STAVOUNION, akciová společnost**, IČO: 00510670,
se sídlem Čechova 1/164, 371 22 České Budějovice,
zastoupený JUDr. Pavlínou Mulačovou, advokátkou
v Českých Budějovicích, Riegrova 2668/6c, 370 01

o zaplacení [REDACTED] Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 18.12.2019, č.j. 16 C 149/2018-205,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 16 359,20 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem rozhodl soud prvního stupně ve výroku v odstavci I., že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku [REDACTED] Kč, úrok z prodlení ve výši 0,05 % denně z částky [REDACTED] Kč od [REDACTED] do zaplacení, z částky [REDACTED] Kč od [REDACTED] do zaplacení a z částky [REDACTED] Kč od [REDACTED] do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. V odstavci II. pak rozhodl tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku [REDACTED] do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce se po žalovaném domáhal zaplacení dlužné částky s poukazem na uzavřenou smlouvu kupní o dodávce a odběru tepelné energie z [REDACTED]. Podle přesvědčení žalobce i přesto, že v období od [REDACTED] do [REDACTED] žalovaný žádnou tepelnou energii neodebíral, je povinen podle smlouvy hradit stálou platbu podle platného ceníku za GJ sjednané. Žalovaný nárok popíral s tím, že smlouva je neplatná s ohledem na neplatné ujednání o dvousložkové ceně a také proto, že od smlouvy platně odstoupil, neboť došlo ke změně poměrů, kdy nemohl být znovu připojen k distribuční soustavě žalobce, neboť to neumožňoval technický stav výměňkové stanice, o kterém žalobce musel při uzavírání smlouvy vědět. Protože žádnou energii v rozhodné době neodebíral, není povinen ničeho hradit. Soud se nejprve zabýval výkladem vůle jednajících osob při uzavření kupní smlouvy ve smyslu ust. § 566 o.z. Z uzavřených smluv zjistil, že účastníci jsou v mnohaletém obchodním vztahu již od roku [REDACTED]. Podle tehdy uzavřené smlouvy byla cena za dodanou energii účtována jednoduchou sazbou podle odebrané energie. Od roku [REDACTED] na základě dodatku a změny právní úpravy byla cena hrazena jako dvousložková, zahrnující jednak stálou platbu za sjednaný GJ (GJs) a dále cena za GJ odebraný (GJod). Jak vyplývá z čl. 4.2 smlouvy, stejným způsobem bylo postupováno i v případě smlouvy z [REDACTED]. Dodaná tepelná energie je účtována dvousložkovou cenou tvořenou platem za sjednané množství tepelné energie (Kč / GJs) a platem za odebrané množství tepelné energie (Kč / GJod). Vzhledem k tomu, že žalovaný zřídil ve svém objektu novou plynovou kotelnu, sjednali účastníci ve smlouvě také zvláštní ujednání pro jednotlivá období. Dotčeného období se týká ustanovení 8.4 smlouvy, kdy s účinností od [REDACTED] se žalovaný zavázal platit prodávajícímu roční stálý plat podle maximálního možného ročního odběru energie dle odběrového diagramu pro rok [REDACTED], tedy ve výši [REDACTED]0 GJs a kupující tak po dobu platnosti nemusí každoročně potvrzovat odběrový diagram na příslušný rok. Současně je žalovanému účtována odebraná energie v cenách za GJ odebraný (Kč / GJod) podle platného ceníku. Mezi účastníky byla tedy i pro následující období od [REDACTED] sjednána dvousložková cena energie. Tuto vůli projevil podle soudu i žalovaný, ačkoliv tvrdil, že jeho úmyslem bylo platit pouze za energii odebranou. Tato skutečnost však nevyplývá z žádných provedených důkazů. Podle soudu lze připustit, že žalovaný takový požadavek měl na začátku kontraktačních jednání, jak to vyplývá z písemné komunikace účastníků v prosinci [REDACTED] a lednu a únoru [REDACTED]. Tento požadavek byl, jak vyplývá z e-mailů z [REDACTED] a čl. 8.2 smlouvy v modifikované podobě akceptován pro období roku [REDACTED] v tom smyslu, že pro stálou platbu nebyly rozhodující GJ sjednané, ale odebrané, a to z důvodu rekonstrukce objektu žalovaného. Pro rok [REDACTED] se účastníci dohodli na úplném odpojení odběrného místa žalovaného od distribuční soustavy s tím, že žalovaný uhradí pouze náklady na odpojení a znovupřipojení, jejichž maximální výši žalobce v čl. 8.3 smlouvy garantoval. Jak vyplynulo z e-mailové komunikace účastníků z dubna [REDACTED], účastníci intenzivně jednali o finální verzi kupní smlouvy, návrh byl několikrát upraven a žalobce akceptoval požadavky žalovaného, zejména pokud jde o „bezplatné období“ roku [REDACTED]. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že znění smlouvy mu bylo žalobcem nemravně vnuceno vzhledem k probíhajícímu stavebnímu řízení. Navíc pokud jde o žalobou uplatněné období roku [REDACTED], ze žádného návrhu smlouvy, tím spíše z finální verze, nevyplývá žádná úvaha, že by od roku [REDACTED], tedy po rekonstrukci budovy žalovaného, měl žalovaný hradit pouze na základě odebraného množství, a to ani stálý plat, jak tomu bylo v roce [REDACTED]. Naopak již od začátku je uvažováno na obou stranách o dvousložkové ceně tvořené stálou platbou podle GJ sjednaných a platbou dle GJ odebraných, když znění v čl. 8.4 smlouvy v průběhu kontraktačních jednání

nedoznalo významnějších změn. Účtování v ceně dvousložkové bylo žalovanému v průběhu jednání řádně vysvětleno a nakonec žalovaný takto sjednanou cenu v rámci smlouvy akceptoval. Tyto závěry jsou podle soudu podloženy nejen listinnými důkazy, ale vyplývají i ze svědeckých a účastnických výpovědí [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Odpovídají ostatně i předchozí praxi, kterou mezi sebou účastníci zavedli již v roce [REDAKCE] podpisem dodatku ke smlouvě o dodávce tepelné energie. Nic na tom nemění ani skutečnost, že uzavření smlouvy bylo podmíněno zpětvzetím odvolání žalobce ve stavebním řízení z důvodu získání dotací. Vznesení jakýchkoliv námitek ve stavebním řízení je právem účastníka tohoto řízení a nelze mu klást k tíži, že snad žalovaný přijde o finanční prostředky ve formě dotací z dotačních programů. Je na stavebníkovi, aby žádost o stavební povolení byla na stavební úřad podána s dostatečným předstihem a nelze se pouze spoléhat, že dotčené orgány, případně účastníci, nevznesou žádné námítky. Nelze pominout ani fakt, že žalovaný ve stavebním řízení tvrdil, že i přes zřízení plynové kotelny chce zachovat odběr páry od žalobce, jak vyplývá z jeho vyjádření k námitkám žalobce vzneseným ve stavebním řízení. Za legitimní považuje soud argumentaci žalobce, že vzhledem k provedené rekonstrukci řádu před několika lety se snaží udržet si své klienty a tím i své investice. Soud s ohledem na projevenou vůli účastníků nevidí důvod, proč by žalovaný neměl být vázán zněním smlouvy, kterou [REDAKCE] podepsal. Nelze dovést ani neplatnost ujednání o ceně pro rozpor se zákonem, když poukaz žalované na ust. § 76 odst. 3 písm. d) energetického zákona není případný, neboť toto ustanovení pouze určuje cenu za odebranou energii jako jednu z nezbytných náležitostí smlouvy a nevypovídá nic o tom, jakým způsobem má být cena stanovena. Ujednání o dvousložkové ceně není v rozporu s platnými cenovými předpisy, tedy zák. č. 526/1990 Sb. o cenách ani s cenovým rozhodnutím ERÚ č. 2/2013, a to v souvislosti s odkazem na stanovisko ERÚ z 12.2.2019 vyžádané si žalobcem v průběhu řízení. Ohledně argumentace žalovaného o zániku závazku z důvodu odstoupení od smlouvy vyšel soud ze skutkového tvrzení žalovaného, že žalovaný nemohl být po odpojení od distribuční soustavy žalobce v roce [REDAKCE] znovu připojen, jak účastníci předpokládali. V řízení bylo prokázáno, že v listopadu [REDAKCE] si nechal žalovaný od TOMODO s.r.o. posoudit stav výměňkové stanice s výsledkem, že tato nedoporučuje uvádět výměňky znovu do provozu pro jejich odstavení v roce [REDAKCE] vzhledem k jejich špatnému technickému stavu. Je zde poukazováno na jejich opravy v minulosti a je doporučováno provést vedle osazení nových výměňků tepla i další související úpravy. Náklady na ně byly vyčísleny částkou [REDAKCE] Kč, jak vyplývá z podání této společnosti z [REDAKCE]. Nezpůsobilý technický stav výměňkové stanice potvrdila i revizní zpráva [REDAKCE] ze [REDAKCE]. I přes její negativní závěry požádal žalovaný společnost TOMODO s.r.o. ve stejný den o znovupřipojení výměňkové stanice. Následně dopisem z [REDAKCE] od smlouvy odstoupil. Žalobce s odstoupením nesouhlasil a avizoval připravenost smlouvu dodržet poté, co žalovaný osvědčí technickou způsobilost výměňkové stanice ve svém vlastnictví, jak to vyplývá z dopisu z [REDAKCE]. Soud posoudil tato stanoviska účastníků podle ust. § 79 odst. 1, 2, 3 a 4 energetického zákona ve spojení s § 2 odst. 2 písm. c) bodu 10 a 11 energetického zákona a dospěl k závěru, že žalobci nelze přičítat k tíži špatný technický stav výměňkové stanice, neboť „předávací stanice“ není součástí rozvodného tepelného zařízení žalobce v situaci, kdy je jejím vlastníkem odběratel tepelné energie, tedy žalovaný. Podle ust. § 79 energetického zákona opravy a údržbu předávací stanice zajišťuje na své náklady její vlastník a nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobci byl stav stanice znám, neboť tento stav měl být a nepochybně byl znám především žalovanému, který již v minulosti zadával její opravy a revize, jak to vyplývá zejména z posouzení společnosti TOMODO s.r.o. z [REDAKCE], výpovědi [REDAKCE], [REDAKCE] a svědka [REDAKCE]. Není tedy naplněna hypotéza ust. § 2006 o.z., neboť žalobce je připraven dluh splnit a brání mu v tom pouze překážka na straně žalovaného, která je však, byť za zvýšených nákladů, odstranitelná. K odstoupení od smlouvy a tím zániku vzájemných závazků nemohlo dojít ani pro podstatné porušení smluvních povinností, jak tvrdil žalovaný, neboť k výzvě soudu, v čem toto porušení spočívalo, žalovaný svá skutková tvrzení nedoplnil. Soud uzavřel, že i přes nulový odběr tepelné energie od žalobce nadále platí závazek z uzavřené kupní smlouvy a žalobě

jako důvodné vyhověl. Žalobci přiznal nárok na úhradu ceny ve výši ročního stálého platu vypočteného dle maximálního možného ročního odběru tepelné energie ve výši █████ GJs, jak byla vyúčtována v žalobě specifikovanými daňovými doklady, vystavenými žalobcem █████ a █████. Smluvní úrok z prodlení vyplývá z ust. § 1970 o.z. s ohledem na splatnost faktur a čl. 7.7 uzavřené smlouvy. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný. Namítal zejména, že nesouhlasí se zjištěním soudu ohledně úmyslu stran při sjednání smlouvy, k výkladu této smlouvy a podmínkám jejího plnění pro rozhodné období. Absentuje podstatné skutkové zjištění v tom, že žalovaný v každém případě očekával, že kupní smlouva byla sjednána s úmyslem založit vzájemná plnění, mimo jiné i pro značně vzdálené období od █████. I přes sjednání tzv. fixní složky ceny očekával žalovaný, že od █████ bude skutečně tepelnou energií odebírat. Oproti dřívější praxi účastníků a celkové obchodní praxi žalobce bylo ujednání založeno na předjímání budoucího stavu, který zdaleka nebyl tak jistý, jako je pouhé očekávání, že průběh odběru v příštím roce bude shodný jako odběr v roce současném, popřípadě pozměněn v závislosti na dílčí provedené změně ve vytápěném objektu z hlediska jeho tepelné efektivity. Tyto podmínky byly sice zapracovány do smlouvy na jeho žádost se zřetelem na prováděné změny na objektu, nelze ale přehlížet, že žalovaný vycházel z odborných informací a očekávání o proveditelnosti a totožného ujištění se mu dostalo i od svědka █████, který je považován za nejerudovanější osobu v Českých Budějovicích. Žalovaný neměl vůbec ponětí, že následné znovupřipojení by mělo být spojeno s jakýmkoliv obtížemi či významnými náklady, a proto fixní složku kupní ceny nakonec sjednal. Kupní smlouva je typickým smluvním typem, který musí zakládat konkrétní vzájemná plnění. Situace, kdy jedna strana má nárok na plnění, aniž by musela sama své plnění poskytnout, odpovídá svou povahou tzv. neúměrnému zkrácení podle § 1793 o.z. V daném případě žalobce musel dodat tepelnou energii do odběrného místa žalovaného ve smyslu čl. 2.4 a 2.5 kupní smlouvy, tedy místa předávací (výměňkové) stanice v objektu žalovaného na adrese Žižkova 309/12, České Budějovice, když teprve tímto dodáním je převáděno na kupujícího vlastnické právo k tepelné energii jako předmětu koupě. Je zjevné, že žalobce žalovanému nikdy v rozhodném období nedodal tepelnou energii do odběrného místa a nepřevedl na něj vlastnické právo k tepelné energii. Žalobci právo účtovat kupní cenu mohlo vzniknout dle bodu 4.2 smlouvy až dodáním a odebráním tepelné energie, stejně tak žalovaný byl povinen platit žalobci pouze za dodanou tepelnou energii. Podle přesvědčení žalovaného vůbec nebyly splněny sjednané podmínky pro to, aby žalobce mohl účtovat a nárokovat kupní cenu, když k žádným dodávkám odběru v období od █████ nedocházelo. Podle žalovaného objektivně neočekávatelným na jeho straně bylo, že by snad mělo být faktické znovupřipojení a předvídané obnovení dodávek a odběru tepelné energie od žalobce spojeno v podstatě s rozsáhlými technickými úpravami a opravami, které si vyžádaly náklad převyšující █████ Kč (v podstatě desetinásobek původních hodnot). Podle žalovaného je nutné dovodit, že došlo v předmětné věci k tzv. následné nemožnosti plnění ve vztahu k závazku žalovaného odebírat tepelnou energii ve sjednaném odběrném místě. Žalobce žalovanému fakticky tepelnou energii od 1.1.2017 nedodává, žalovaný ji také samozřejmě neodebírá, ani odebírat nemůže. Tento závazek je nesplnitelný ve smyslu § 2006 o.z. Žalovaný navrhoval, aby byl napadený rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že nárok žalobce bude zamítnut.
3. Ve svém vyjádření k odvolání žalovaného žalobce zejména uvedl, že výchozí pro posouzení odvolání musí být skutečnost mezi účastníky nesporná, totiž, že vlastníkem výměňkové stanice včetně výměňku a souvisejících zařízení je žalovaný a jakýkoliv pokus přesunout odpovědnost za stav výměňkové stanice na žalobce, se nemůže setkat s úspěchem. Žalovaný měl vědomost o tom, že nejméně s jedním výměňkem není něco v pořádku a jeho tvrzení o naprosté nevědomosti o „obtížích“, jak to formuluje, je už jen tím vyvráceno. Žalovaný jako vlastník je povinen o svůj majetek řádně pečovat, provádět jeho údržbu. Těchto povinností nemůže být

zproštěn. Mezi účastníky není sporné, že všechny podmínky byly do smlouvy zapracovány na žádost žalovaného, tedy včetně dvousložkové ceny. V čl. 8.4 smlouvy je uvedena i možnost nulového ročního odběru, jinak řečeno žalovaný se zavázal k placení stálého platu, i když tepelnou energii odebírat nebude. Z tohoto ustanovení smlouvy se podává důvod takového závazku, kterým je zachování parovodní přípojky pro odběrné místo žalovaného. Pokud žalovaný reálně neodebírá energii, je to jeho problém. Pokud v odvolání žalovaný žehrá, že volba dvousložkové ceny je založena na předjímání budoucího stavu, který zdaleka není jistý, tak si to přál žalovaný, aby nemusel každoročně potvrzovat odběrový diagram (smlouva je uzavřena na dobu určitou do [REDACTED]). Žalobce je ochoten a schopen žalovaného okamžitě za částku [REDACTED] Kč připojit, jakmile mu to umožní. Kromě toho žalobce plní tím, že poskytl žalovanému a zachovává parovodní přípojku pro jeho odběrné místo. To je princip dvousložkové ceny a z ní tzv. fixního či stálého platu. Na jeho zaplacení má žalobce právo i při nulovém odběru, neboť představuje náklady (opravy, odpisy, režie) které jsou nezbytné a které musí vynaložit na zajištění případné dodávky tepelné energie do odběrného místa. Z posudku znaleckého ústavu MBM-Hopet s.r.o. se podává, že žalovaný musel vědět, v jakém stavu (špatném) oba výměníky má, neboť sám znalce informoval, že byly v předchozích dvou letech opravovány. Z dvousložkové ceny nárokuje žalobce jen stálý plat, tedy to, co vynakládá, ale nedostává se mu plnění, čili tratí, nikoliv profituje. Žalobce se nedomáhá placení něčeho, co nedodává, ale jen toho, co vynakládá ze svého. Nelze zde shledat rozpor s dobrými mravy ani rozpor s ust. § 8 o.z., neboť to není počínání žalobce, které by bylo možno vyložit jako zjevné zneužití práva a odeprít mu ochranu. Soud prvního stupně se řádně vypořádal i s námitkou tzv. následné nemožnosti plnění podle § 2006 o.z. Aby námitku mohl žalovaný vůbec použít, musel se uchýlit k tvrzení o nepředvídatelnosti okolností nákladů na znovupřipojení s údajným výsledkem v tzv. ekonomické nerealizovatelnosti. Soud správně vyhodnotil, že žalobce je připraven plnit, ale brání mu v tom překážka na straně žalovaného, která je odstranitelná, byť za zvýšených nákladů. Podle judikatury obtížnost či nákladnost plnění zásadně nevede k aplikaci pravidel o nemožnosti plnění, přičemž platí prioritně obecná zásada soukromého práva, čili že smlouvy jsou závazné. Žalobce navrhoval potvrzení napadeného rozsudku.

4. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné podle ust. § 201 o.s.ř. v návaznosti na ust. § 202 o.s.ř., bylo podáno včas a osobou k tomu oprávněnou, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a o.s.ř. Dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Podle ust. § 2079 odst. 1 o.z. kupní smlouvou se prodávající zavazuje, že kupujícímu odevzdá věc, která je předmětem koupě, a umožní mu nabýt vlastnické právo k ní, a kupující se zavazuje, že věc převezme a zaplatí prodávajícímu kupní cenu. Podle odstavce 2 téhož ustanovení neplyne-li ze smlouvy nebo zvyklostí něco jiného, jsou prodávající a kupující zavázáni splnit své povinnosti současně.
6. V projednávané věci se odvolací soud ztotožňuje se skutkovými zjištěními i s právním posouzením soudu prvního stupně. Na odůvodnění napadeného rozhodnutí lze zcela odkázat. K odvolacím námitkám žalovaného je třeba uvést následující. I odvolací soud má za to, že nárok žalobce na úhradu ceny ve výši ročního stálého platu vypočteného podle maximálního ročního odběru tepelné energie ve výši [REDACTED] GJs vycházející z účastníky dne [REDACTED] uzavřené kupní smlouvy o dodávce a odběru tepelné energie ze soustavy zásobování tepelnou energií, je důvodný. Nebyl to nepochybně pouze žalovaný, kdo očekával, že bude z této kupní smlouvy ve smyslu ust. § 2079 o.z. plněno. Také žalobce jistě očekával, že žalovaný bude tepelnou energii od [REDACTED] odebírat a že mu bude účtován také skutečný odběr tepelné energie. Jak bylo prokázáno, žalovaný si dobrovolně sjednal s žalobcem cenu dodávek dostatečně určitě podle ust. § 2080 o.z. jako dvousložkovou, tvořenou kromě platu za odebrané množství tepelné energie také platem za sjednané množství tepelné energie. Sám se rozhodl rekonstruovat své odběrné místo (výměňikovou stanicí) a od jeho servisní společnosti TOMODO s.r.o. mu byl špatný technický stav odběrného místa znám. Pokud přesto neodhadl správně celkové finanční náklady této

rekonstrukce, rekonstrukci neuskutečnil a odběrné místo tak nelze k soustavě připojit, nelze z toho vinit žalobce. Z výpovědi pracovníka žalobce Dundy naopak vyplynulo, že po zhlédnutí odběrného místa žalovanému žalobce nabízel pomoc ve formě odprodeje jednoho výměníku za cenu █████ Kč. Je třeba rovněž připomenout, že žalovaný je podnikatelem a jedním z určujících znaků charakterizujících podnikání je, že podnikatel podniká na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Tomu je třeba rozumět tak, že podnikatel svou činnost provozuje na vlastní podnikatelské riziko, tedy že sám rozhoduje, jakým způsobem bude v mezích zákona podnikat, zda a v jakém rozsahu bude podnikání rozvíjet a investovat prostředky, jak naloží s případným ziskem, který mu podnikání přinese a v případě, že při podnikání nebude úspěšný, že ponese také odpovědnost za případnou ztrátu. Skutečnost, že důvodem účastníky sjednané fixní složky ceny (platu za sjednané množství) bylo zachování parovodní přípojky pro odběrné místo žalovaného, byla v řízení rovněž prokázána. Podle čl. 8.4 předmětné kupní smlouvy se žalovaný zavázal platit žalobci stálý plat i v případě nulového odběru tepelné energie. Možnost takového ujednání, které je v souladu se zák. č. 526/1990 Sb. přitom potvrdil ve svém písemném stanovisku z █████ i Energetický regulační úřad. Žalobce tedy mohl za období leden až březen účtovat žalovanému částky představující stálý plat i přesto, že v tomto období žádnou tepelnou energii neodebíral. S ohledem na shora uvedené okolnosti daného případu nepovažuje odvolací soud nárok žalobce za toto období za jednání v rozporu s dobrými mravy. Pokud se žalovaný v odvolání dovolává dodržování základních principů soukromého práva, je třeba připomenout obecnou zásadu soukromého práva, a to, že smlouvy se mají dodržovat. Žalobcem uplatněný nárok je podle odvolacího soudu oprávněný a napadený rozsudek soudu prvního stupně byl proto jako věcně správný podle ust. § 219 o.s.ř. potvrzen.

7. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu v tomto řízení. Žalobce byl v odvolacím řízení zcela úspěšný a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 16 359,20 Kč. Tyto náklady představují mimosmluvní odměnu advokáta dle vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 12 920 Kč (§ 7 bod 5, § 11 odst. 1, písm. d/, g/) za dva úkony právní pomoci po 12 920 Kč (vyjádření k odvolání, účast při odvolacím jednání), náhradu hotových výdajů advokáta dle vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3) za dva shora uvedené úkony právní služby po 300 Kč a 21 % DPH dle § 137 odst. 1, 3 o.s.ř. ve výši 2 839,20 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek ust. § 237 o.s.ř., a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

České Budějovice 7. července 2020

JUDr. František Kolář v.r.

předseda senátu